

Настоятелството покани нѣкои наши интеллигентни хора да помагатъ въ канцеларията, понеже и тамъ работата отъ часъ на часъ се умножаваше и усложняваше. Мнозина приехъ на драго сърдце покана та, но за това ли, че бѣше безплатно служението имъ, или по други съображения, но мнозина отъ тѣхъ слѣдъ единъ два дена посѣщавание канцеларията, престанахъ редовно да дохождатъ и най-послѣ съвѣршено напустнахъ, хемъ безъ да извѣстятъ, вслѣдствие на което се побърка до нѣкъдѣ канцеларскиятъ редъ и нѣкои писма се изгубихъ. Поради това, когато канцеларската работа се увеличи твърдѣ много, особено слѣдъ като захванахъ да проваждатъ чуждестраннитѣ мисии отъ Дружеството на „Червений Кръстъ“ и се завърза дѣятелна преписка съ цѣлѣ образованъ свѣтъ, Настоятелството намѣри за по-добрѣ да покани за въ канцеларията помагачи съ заплата, та да се върши работа, отъ колкото да има помагачи безъ заплата и не само да се не върши редовно работата, но още и да се побърква.

При всички тѣзи неудобности и неволни нередовности, Настоятелството ни на минута не испусна отъ внимание голѣмата нужда да се дава своевременно помощъ по всичкитѣ болници въ Столицата, биле тѣ правителствени или поддържани отъ частни общества или лица. Въ „Изложението на прихода-расходното парично и имущественно състояние на Дружеството“ се виждатъ всичкитѣ тия подадени отъ нашето Дружество парични и вещественни помощи на разнитѣ болници въ Столицата. Трѣба, обаче, да се каже, че тамъ нѣма напълно всичко, що се е издало отъ Дружеството, защото презъ първитѣ дни на Ноемврий не сж се вземали почти никакви расписки за отпустнатото отъ Дружественний складъ, та е било и трудно да се искатъ и взематъ подобни расписки, тѣй като исканията ставахъ нередовно. Въ болницитѣ ли нѣмаше редъ, или тѣзи,

които завѣдвахъ болницитѣ, бѣхъ неопитни, или пъкъ нуждата отъ помощъ бѣше тѣй въпиюща, щото нѣмаше време да се обръща внимание на каквито и да е формалности, но при Настоятелството дохождаха да искатъ помощи кой както завърне. Днесъ се евяваше единъ отъ една болница да иска хлѣбъ, мѣсо, ромъ, юргани и проч. и проч., утрѣ отъ сжщата болница се евяваше съ искания другъ, тѣй сжщо съвѣршено непознатъ на Настоятелството човѣкъ. Ако се настояваше да се иска отъ такива лица удостовѣрение, че тѣ сж испратени отъ извѣстна болница, Настоятелството чуваше отъ мнозина укоръ такъвъ: „нуждата е въпиюща, хората умиратъ и една минута е твърдѣ скъпа, а тѣ сѣднали да искатъ удостовѣрения, да се занимаватъ съ незнамъ какви формалности“. Сжщо, постѣпвахъ въ Настоятелството писменни искания за помощъ, подписани отъ „надзиратель“, или „лѣкарь“, или „завѣдующий“ при едикоя болница: на другиятъ день отъ сжщата болница постѣпвахъ пакъ писменни искания, но подписани вече отъ други лица. Ако се поискваше по-добра редовность, Настоятелството слушаше сжщиятъ укоръ. Сжщиятъ този укоръ слушаше Настоятелството и когато налѣгаше да му ся доставятъ **расписки** за отпустнатата помощъ. Отъ друга страна лицата, които помагахъ при Дружественния складъ, по неопитность ли, или отъ нѣмание време (тѣй като въ едно и сжщо време се искаше разнообразна помощъ отъ много мѣста), или пъкъ отъ желание часъ по-скоро да се даде помощъ на страдалцитѣ, отпущале сж, въ първитѣ дни, каквото се е поисквало, безъ да сж бѣлѣжиле кждѣ, какво и по колко се отпуска.

Нуждата, наистина, бѣше въпиюща, минутата за раненитѣ и болни солдати бѣше, наистина, твърдѣ скъпа, но тази безрѣдица въ исканието и въ даването помощи, освѣнъ че отнимаше у Настоятел-